

LEIVUR ØSSURSSON

1. Gevið ljóð og líði á,
meðan dagur líður:
eg kvøði um Leiv Øssursson,
tann hin garpin fríða.

Stígum fast á vart gólv,
sparum ej vár skó;
Gud man ráða, hvar vær drekkum
onnur jól.

2. Leivur vaks hjá Tróndi upp
bæði vænur og vitur,
vaksin var hann menniliga,
fagur var hans litur.

3. Tróndur situr í hásæti,
ræður hann síðst at telja:
»Gift teg, Leivur Øssursson,
tú hefur gott í at velja.

4. Sigmunds einkja á Skúvoy býr,
hon eigur dóttur væna,
tú fært ikki frægari giftu,
hevði tú fingið hana!«

5. Leivur svarar so bráðliga:
»Hana kann eg ikki fá,
hennara móðir ber hat til min,
hon man henni ráða.«

6. Til tað svarar Tróndur gamli,
heldur at tí gaman:
»Eg skal sjálvur fylgja tær,
tit skulu væl koma saman.«

7. Klæddust teir í klæðir,
klæddust teir í skrúð,
vundu upp segl á Tróndar skútu
at vinna ta ríku frú.

8. Inn kom sveinur í Skúvoyð
talar so fyri orð:
»Eg síggi eina so stóra skútu
sigla mót Dalaskor.

9. Eg síggi eina so stóra skútu
undan skoruni koma,
sólin skínur so fagurliga
á teirra seglið fríða.«

10. »Sært tá skip mót Dalaskor,
sól í segl at skína,
vera man einhvør ungur maður
at biðja dóttur mína.«

11. Hildu síni ferðini

beint mót oynni vestur,
síðani gingu frá strondum niðan
Tróndur og Leivur reysti.

12. Leivur gekk at húsi fram,
inn um hallardyr:
eingin hefur sæð reystari unglings
komið í oynna fyrr.

13. Tróndur stendur á hallargólvi,
ber fram kvøðu sína:
»Hoyr tú, ríka Sigmunds einkja,
gev honum dóttur tína.«

14. Tað var ríka Sigmunds einkja,
var so snør at svara:
»Tað er mær so hart ímót,
hon skal so burtur fara.

15. Øssur tók alt Sigmunds góðs,
tað er frætt so víða,
Leivur, væntar tú mína dóttur,
leingi skal tú bíða.«

16. Til tað svaraði Tróndur gamli,
mundi ei orðum spara:
»Leiðið mær moy í høllina inn
sjálv fyri seg at svara.«

17. Inn kom Tóra Sigmundsdóttir,
svarar so fyri seg:
»Leivur, er tað títt ørindi,
at tú vilt hava meg?»

18. Eg leggi tær triggjar treytir á,
kanst tú tær uppfylla,
so lovi eg tær trygdarorð,
títt ørindi gongur ej illa.

19. Tann fyrsta treytin, tú svørja skal,
tú völdi ej Sigmunds deyð,
onnur, tú skalt mannin nevna,
sum völdi hesa neyð.

20. Tann triðja treytin, eg sigi fram,
tað eigur tú helst at gera,
tú skalt hevna faðir mín,
so skal eg tín húsfrú vera.«

21. Leivur stendur á hallargólvi,
klæddur í skarlak reyða:
»Tað svørji eg við sannan Gud,
eg völdi ei Sigmunds deyða.«

22. Til tað svarar Tróndur gamli:
»Tað skulu tit snart frætta,
hoyr tú, Leivur, mín fostursonur,
hitt skal eg útrætta.«

23. Vundu teir sítt segl í rá,
teir sigldu av Skúvoyar landi,
strikaðu ikki á bunka niður
fyr enn á Gøtu sandi.

24. Nú skal taka upp annan tátt,
tað liggur líka raðið:
eg kvøði um hann Tórgrím ónda,
hagar vendir kvæðið.

25. Tróndur kemur upp árla morgun,
man meg rætt um minna:
»Nú skal fara til Suðuroyar,
Tórgrím skal eg finna.«

26. Gingu teir til strandar oman,
allir fylgdu Trónða:
»Nú skal gista mannin tann,
teir kalla Tórgrím ónda.«

27. Sigldu teir til Suðuroyar
á tann sama dag.
Tróndur tók sítt rúnarkelvi,
ikki gloymdi hann tað.

28. Tórgrímur fyrri hallardurum,
sær hann út frá landi:
»Hvat man vilja Gøtu Tróndur
her á mínum sandi?«

29. Tróndur talar til Tórgrím ónda:
»Tað sigi eg tær enn,
eg biði teg um hús í nátt
fyri meg og mínar menn.«

30. Tórgrímur átti synir tveir,
sigst í kvæði mínum,
óndir og argir av sinnalag
teir líktust faðir sínum.

31. Tróndur talar til Tórgrím ónda:
»Eg vil ikki yvir tað tiga,
hvat talast her um Sigmunds deyða,
tað skulu tit mær siga.«

32. »Her talast so mangt um Sigmunds deyð',
sum tær søgur ganga,
tey halda, Tróndur hans lívið tók,
tí hann hevði allar fangnar.

33. Summir halda, hann doyði av møði
av tí svimjing stranga,
summir halda, hann myrður var,
so ymisk tíðindi ganga.«

34. Til tað svaraðið Tróndur gamli:
»Hetta man vera tað sanna,

tú ert tann maður, tann gerning gjørði,
sig mær einki annað.«

35. Tróndur talar til sínar menn:
»Gerið á mínum ráðum,
bindið mær hann Tórgrím ónda
við sínum synum báðum.

36. Síðani skal eg tykkum siga,
hvussu teir triggir doyðu,
antin teir vóru á landi dripnir
ella á havinum breiða.

37. Kyndið mær eld á eldstaðin,
træverk harum gerið,
tá má eingin tala orð,
so tigandi allir verið«

38. Tróndur settist í sessin tann,
ið stóð millum eld og verkið,
manaði hann teir triggjar upp,
tann gandakallur sterki.

39. Hurðin gekk so harðliga,
bleikt tá ljósið skínur,
maður kom í høllina inn
og mitt á gólvið trínur.

40. Dravvát klæði á kroppi bar,
hendur út hann breiddi,
síðani gekk av durum út,
sum runarkelvið leiddi.

41. Hurðin gekk á øðrum sinni,
harðari hon smeldi:
maður kom í høllina inn,
og hann gekk tætt at eldi.

42. Leggur hann hendur á træverk niður,
sjógvur úr honum streymar,
tá var hjartað í gøtumonnum,
rætt sum kavi kreymar.

43. Hamur gekk av durum út,
einki ilt hann gjørði,
allir tagdu innanhallar,
eingin orðið førði.

44. Tá leið ikki longur um
enn eina lítla stund,
tá brá hurðin so harðliga upp,
sum alt hevði gingið í grund.

45. Stórur maður í høll kom inn
við blóðigum høvur í hendi,
reyðan kapp á kroppi bar,
hann snart at durum vendi.

46. Tróndur stóð frá sessi upp,
sær til sveinar vendi:
»Tað kunnu tit nú sjálvir síggja,
hvat var teirra endi.

47. Sigmundur víst dripin er,
tí bar hann høvur í hond,
Einar og Tórir druknaðir
í sjónum góvu upp ond.

48. Sigmundur átti ein stóran ring,
hann var av reyðargull,
kunnu vit hann hjá Tórgrími finna,
so er sakin full.«

49. Leitaðu teir í Tórgríms húsi
eina langa stund,
funnu teir hann í eini kistu,
í spjørrum var hann vundin.

50. Tróndur talar við sínar menn:
»Gerid ej tíðina langa,
reisið ein gálga av sterkum bjálkum,
har skal Tórgrímur hanga.«

51. Tróndur og hans fylgisveinar
vóru allir í ráðum,
hongdu hann so í gálgan upp
við sínum synum báðum.

52. Tróndur aftur til Gøtu fór,
tá hann hevði tað útrættað.
Leivur fróur í hjarta var,
tá hann fekk tað at frætta.

53. Leivur fór til Skúvoyar
til sína hjartans kæru:
»Nú er hevndur faðir tín,
nú skalt tú mín húsfrú vera.«

54. Leivur giftist Sigmunds dóttir,
so er frá tí skrivað,
ikki hevur frægari maður
her í Føroyum livað.

Stígum fast á vart gólv,
sparum ej vár skó;
Gud man ráða, hvar vær drekkum
onnur jól.